

Три песме – Лазар Туца

***

Узима ми те време које није моје,
Вуче те из моје оболеле јаве,
Са платна живота тихо иду боје
Нестајеш из цвећа, из воде, из траве.

Узимају ми те људи и тај њихов свет
У коме не нађох утехе и мира,
Душа је рођењем створена за лет,
Па макар у њему изгубила крила.

Краде ми те пролеће у својој екстази,
Не да да те волим у осмеху биља,
Узима ти траг на свакој плавој стази
Истканој од твоје лепоте и миља.

Краде ми те ветар кроз песму топола
И чупа из мене праскозорја млака,
Не знам да л' сам цео или само пола
Без погледа топлог, без зоре и зрака.

Чувам те ипак кроз модра сновиђења
И не дам ветру да те збрише,
Наше су жеље, наша су хтења
Та само наше — ничије више.

ЈАНУАРСКА ПЕСМА

Све краће ми руке
Дани се лелеком вуку
Ни како ни зашто не знам
Нешто ми очи оте
Већ дуго слеп тумарам
Јануар-лупеж однео те

Није ли знао да нећу моћи
Пронаћи друго небо
Да нећу знати никада више
Волети рано пролеће
Без твога зеленог гласа
И косе што на брескве мирише

Све више беспућем мрем
И волим те кроз очну таму
Око душе змије се свиле
И све бешње се коте
Једнако у мени трајеш
Јануар-лупеж те оте

***

У твоју даљину уткао сам сате,
Сате у расулу небеске модрине,
Ван времена стојим док се тужно клате
Вечерњи пејзажи са жигом црнине.

Понесем ти одсјај замишљеног ока,
И постајем земља, и постајем трава,
Док кроз сан ми ходиш хладна и дубока,
Не слутећи да си моја давна јава.

Ко последњи човек на ивици ноћи
Слутим те у очима палих сунцокрета,
И сањам, сањам да ћеш тихо доћи
На домаку овог проћерданог лета.

А шапућу ми свици у последњем крику
Да ми те однео вихор живота,
И да никад нећу у бледом ти лику
Одморити душу од страшних глухота.

